

De colaboración

UNA OPINIÓ

Abans de començar, dec fer constar que jo no soc granollerí i que, per lo tant, no temo ni espero res dels que menen al poble i que, en més o en menys, puguin sentir-se aludits pel què vaig a escriure; em guia només el desig de dir-vos el què pensa del vostre poble un que és verament imparcial.

En la conferència que a «L'Alhambra» donà ja fa molts dies don Esteve Garrell, l'enamorat de Granollers, com ell mateix es titula, feu ressaltar la diferencia d'importancia relativa entre'l Granollers del segle XIII i el del segle XX. Fa set segles, Granollers complia la seva missió de capital del Vallès; avui, no la compleix. Allavors, era una població relativament important que complia amb la seva missió i que, gosant de varis privilegis, complia amb sí mateixa'ls deures de capital d'una comarca; avui, — perdó, granollerins! — no l'hi falta més que uns quants xiprers morint se de sed per a semblar un cementiri abandonat.

Quí'n té la culpa? Tots. Tots els que han intervingut o han deixat d'intervenir en els afers de la població, i més aquests que aquells. Jo soc dels que creuen que de les faltes d'un poble en té la culpa tot el poble. Una població de dotze mil habitants, que celebra setmanalment uns mercats que són l'enveja de totes les capitals de comarca catalanes, que té una industria proporcionalment crescuda i floreixent no té dret a estar sense cloaques, sense cap pas a la riera, amb els carrers plens de polç i de fang — i alguns de bruticia; — amb el cementiri que sembla un camp deixat per l'amo i sense cap centre educatiu que mereixi aquest nom.

Sí, granollerins; de tot això tots en teniu la culpa, tots! Els que mai us heu embolicat per por o per amor; els que als primers entrebancs us heu declarat desenganyats i, per lo tant, vençuts; i sobre tot en tenen la culpa els que no han tingut prou energia per a tenir criteri i amb ell imposar-se a tots els que més miren per a ells i per als seus amics; que per a la població; en tenen la culpa també'ls que, amb l'excusa de no fer política, deixen que se'n fassi de dolenta.

No tenen culpa, no, els que varen abortar aquella monstruositat, sense cap garantia legal, a la qual varen donar el nom de *Reparto vecinal*; no'n tenen la culpa tampoc els que fan passar troços de paper, que'n diuen fulles i periòdics, i que sols respiren fel i rabia perquè han vist tallat el camí de les seves concupiscencies. En tenen la culpa, els que'ls ho deixen fer, els que no volen anar contra ells, per a no fer política; els que hi van contra tant sols perquè també hi va *Fulano* o *Zutano*; els que riuen al llegir aquells papers, sense jutjar-los i sense reflexionar que és molt desgraciat el poble que riu al veure atacada l'honra de sos conciutadans.

Sí voleu que Granollers sigui'l què té d'ésser, una població que amb sos propis elements — que'n té de sobres — es fassi gran i rica, heu de lluitar, heu de foragitar a aquests cacics que tot ho donen per a continuar essent els amos del poble; heu de pensar que un poble's regenera i creix, quan té verdadera voluntat de regenerar-se i créixer; volguen que'ls vostres fills diguin, al veure Granollers floreixent:

— «A aquesta florida, els meus pares hi ajudaren amb el seu esforç.»

No volgueu que'ls fills mateixos de la vostra vila, al veure una colla d'excursionistes que venen a admirar-la, diguin que no saben què hi venen a veure, a Granollers... ¡A Granollers, on teniu elements per a fer-la una vila esplèndida; per a fer d'ella'l què té d'ésser: el centre del comerç del Vallès agrícola! Per a aconseguir-ho, això, sols us manca energia, activitat, voluntat. Recordeu-vos que voler és poder.

* * *

Al llegir aquestes ratlles, molts diràn: ¿què ve a criticar-nos aquest que tot just té vint anys i amb prou feines ens coneix? ¿A què ve a donar-nos consells a nosaltres, que li podem ésser pares?... Murmureu, critiqueu'l què us hagi donat una nota tant pessimista de la vostra vila; però reflexioneu i veureu com no he fet més que dir-vos en lletres de motllo i en llenguatge vulgar el què molts penseu, però no goseu dir.

Peguen, però escolteu.

Joan Carreras

Contestando una carta

Hemos recibido una carta, que firma Francisco Tardá, en la que se nos ruega demos cabida en las columnas de este semanario, a unas líneas rectificación de unos conceptos que «El Día Gráfico», de Barcelona, atribuye al señor Mir y Miró y que el firmante Francisco Tardá asegura son falsas.

Es norma de EL DEMÓCRATA no rectificar y sí ratificarse en todas sus notas informativas, para lo cual, antes de publicarlas, se procura toda suerte de comprobantes; tal es la estima que tenemos de la dignidad profesional.

Y como no habemos motivo alguno para poner en entredicho la de nuestro querido colega «El Día Gráfico», no ha de extrañarse, quien firma «Francisco Tardá», no publiquemos la sarta de insultos y palabras gruesas que dirige al diario barcelonés.

La Redacción

NOTAS LOCALES

La pasada semana y con motivo de la campaña indigna que, alentada por el diputado señor Plaja, se hace contra la mayoría republicana del ayuntamiento de Badalona y su digno alcalde presidente, se cursó el siguiente telegrama:

Casas, alcalde Badalona.

Minoría liberal y reformista felicitan mayoría esa corporación y dignísimo alcalde campaña antimilitarista, protestando ingerencia diputado señor Plaja, avalando f. acasados. Afectuosos saludos.

Pujol, Estrada, Barbany, Pagés, Torras.

En contestación al anterior telegrama, recibió el señor Torras Villá, del alcalde de Badalona, el que sigue:

Agradezco telegrama alentador; lamento como usted diputado distrito fomento discordias locales en sentido partidista.

Casas

Ha salido para El Vichy (Caldas), acompañado de su distinguida esposa, nuestro particular amigo el concejal de este Ayuntamiento don José Barangé.

Hemos recibido una comunicación del Comité de Acción del «Orfeo Granollerí», en la que dicha entidad testimonia a EL DEMÓCRATA su gratitud por el interés que este semanario ha demostrado en pró del «Orfeo».

Agradecemos esta fineza, y nos es grato reiterar una vez más nuestra simpatía y modesta colaboración en todo aquello que signifique honor al mismo.

Háblase de fundar en breve, en nuestra villa, un centro excursionista.

El domingo celebróse en ésta el anunciado «match» de foot-ball entre el Granollers y el Celonés, quedando vencedor aquéi por 4 goals a 1.

Fué un partido animado e interesante, durante el cual el numeroso público que al mismo asistió premió con nutridos aplausos la bonita labor de los dos equipos y en especial del Granollers, del cual se distinguió notablemente el señor Martí, que entró tres de los cuatro goals que le dieron la victoria.

Apesar de la justificadísima necesidad sentida por los vecinos de la calle de la Aurora, de que se les dote de una fuente pública, y con todo y estar acordado su emplazamiento, nada vemos que se haga, por ahora, para llevar tal acuerdo a la práctica.

¿Qué hace el señor alcalde? ¿Duerme?

Continúan sus gestiones, a fin de que cuanto antes se dote de alumbrado eléctrico a la calle del Arpa (Palou), el concejal señor Torras, quien nos dice tiene óptimas impresiones de este asunto.

Existe en nuestra villa una verdadera epidemia de sarampión.

Ignoramos qué medidas haya tomado la Junta de Sanidad, para sofocarla.

¿No les parece a los señores que la componen, la conveniencia de cerrar las escuelas, a fin de evitar su propagación?

Ellos dirán.

Circulan rumores, que tienen alarmada a la opinión.

Se refieren los mismos a la casi nula potabilidad de las aguas de que se surte Granollers.

¿Qué hay sobre el particular?

La pasada semana el coro «Amigos de la Unión», obsequió con una serenata al reverendo cura Párroco de esta villa, don Onofre Biada, con motivo de su fiesta onomástica.

El martes de esta semana salió para Valencia y Madrid, nuestro querido amigo señor don Francisco Torras y Villá.

IMP. DE E. GARRELL : GRANOLLERS